

סיפור על עטלף קטן או איך להישאר
בריאים:

לנחן הקטנה גרה בעיר עתיקת ימים - מרבורג בעמק הנהר לאן, בבית קטן ונעים עם גינה קטנה ומטופחת. הילדה בילתה כבר זמן רב עם הוריה בבידוד.
מה זה בידוד? כעת ודאי כבר כולנו יודעים הרבה עליו. זהו למעשה מצב, בו כולנו מתבקשים לשבת בבתים ולא לצאת לשום מקום עקב מגפה שמתפרצת בחוץ.

ערב בהיר אחד כשירח הופיע בשמיים
והכוכבים התפזרו על הרקיע, לנחן נזכרה
בגן שלה ובחבריה, אשר לא ראתה זמן רב,
ונהייתה עצובה:

- אמא, הינשופית סופיה תבקר אותנו?
היא הריי הבטיחה.
- ברור, סופיה תמיד מקיימת הבטחות.

אצל המשפחה של לנחן היה מנהג קבוע: כל ערב כולם התאספו בגינה ושתו
תה. פעם בשבוע סופיה הינשופית הייתה מצטרפת אליהם.

הילדה ישיבה בגינה וחיכתה בקוצר רוח לינשופית, אך לפתע משהו שחור נפל עליה מהעץ. ה"משהו" הזה פרש כנפיים והתחיל לנפנף בהם מול אפייה של לנחן. הנפנוף לווח בקולות משונים, שהבהילו את הילדה:
א-ה-ה-ה, אמא, איזה פחד!

לנחן המפוחדת רצה לאמא. והייצור בעל כנפי עור, בגודל דרוו, היה... עטלף קטן!
הוא כלל לא רצה להפחיד אדם. העטלף נפל על ראשו אל לתוך הדשא ובכה בכי מר.

- למה כולם מפחדים ממני כל כך?!
- מי מפחד ממך, יקירתי? - שאלה הינשופית, אשר בדיוק נכנסה לגינה.
- אוי, ינשוף! רק אל תאכל אותי בבקשה, - ציפצף העטלף ופרץ בבכי עוד יותר מה - זכור לי מספר לימוד עטלפי שאתם, הינשופים, טורפים אותנו.
- תירגע קטנצ'יק - הינשופית התחילה לכעוס, אני הרי אורחת עכשיו ולא בצייד.
- אבל העטלף המפוחד ממש לא הקשיב והמשיך לקטר:
- אל תתקרבי אליי בבקשה! אני יודע, אף אחד לא אוהב אותנו, כולם מגרשים אותנו. בדממה לילית נשמעו רק קולות בכי של העטלף וצירצור של חרגולים.
- הינשופית ריחמה על הקטנטן.
- תירגע בבקשה, חמוד! האמת, אתה צודק, אכן מתייחסים אליכם לא הוגן. שמעתי, אפילו שמאשימים אתכם בהתפשטות מחלה נוראית שבגללה אנשים מסתגרים בבתיהם בכל רחבי העולם כעת.
- גם אני שמעתי על כך - הניף את ענפיו עץ הזית.
- גם אנחנו שמענו, - לחשו שיחים והדשה מכל כיוון.

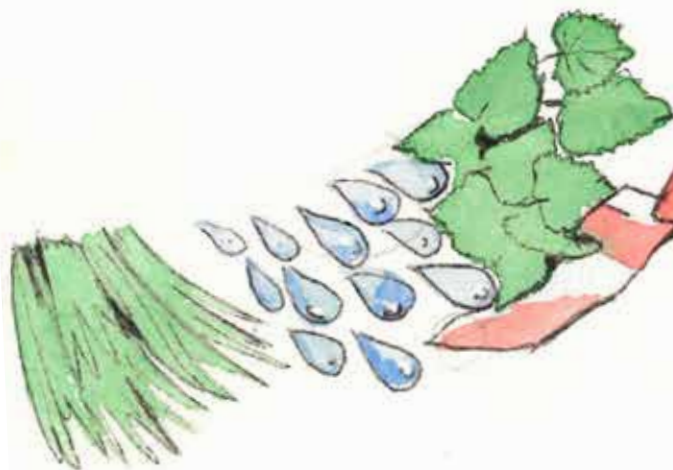
ורק שקדיה זקנה וחכמה אמרה, כשכולם נרגעו:
- יקירי, כולנו מאוד אוהבים את בני האדם,
אך רק הם אחראים על הבעיות של כדור הארץ.
בני אדם ודאי יכולים להאשים את מי שהם רוצים,
למשל אותכם, העטלפים. אבל אנחנו מבינים שאף אחד
מאיתנו לא יצליח להתקיים בלי אחר: צומח - בלי חרקים
וציפורים; ציפורים, חיות וחרקים - ללא עצים, שיחים
ופרחים; ובני אדם - בלעדינו. ודווקא לבני אדם צריך כל
הזמן להזכיר את זה! כן, הם מלמדים את ילדיהם לקרוא
ולכתוב, אבל הם צריכים ללמוד לשמור על הטבע: אסור
לזרוק זבל בכל מקום, לזהם את המים, לפגוע בעצים ובעלי
חיים.

- אוי, שקדיה, כמה אני מסכים איתך, - אמר עץ הזית.
- כן, כולנו מסכימים, - הוסיפה הינשופית. - כולנו
שמחים, שכל העיר והמשפחה של לנחן, אצלה אנו
מתארחים, מבינים את שפתינו המשותפת.

- זה מעולה, אבל זה יוצא מן הכלל" - נאנח
העטלף. - כאלה הם בודדים. אותנו, למשל, אנשים
אף פעם לא הבינו. הם כורתים יערות ללא היסוס,
בהם אנו גרים, משמידים חרקים שאנו אוכלים, ואנחנו
מצילים את עצי הפרי והיבולים שלהם. לצערי כולם
מפחדים ממנו ומגרשים אותנו. הנה, אפילו לנחן הקטנה
נבהלה ממני וברחה.

- לדעתי, - אמר עץ הזית. - כדאי לספר עליכם
העטלפים יותר.
- אבל למה? - הופתע העטלף.
- מה זאת אומרת "למה"? - המשיך עץ הזית. - אנו,
תושבי כדור הארץ, כה תלויים אחד בשני, שאם יקרה
דבר רע עם אחד מאיתנו, זה ישתקף על כולנו. אותכם
העליבו - תסתכלו עכשיו על בני האדם.

לפתע כולם דוממו - נשמעו
צעדים. אלו היו לנחן והוריה,
אשר יצאו לגינה אל תוך ערב
אביבי חמים. חיוך האיר את פניה
של לנחן, היא הביאה תה עם
נענע לשולחן והוראיה - רוגלך
וכיבוד לינשופית סופיה: זרעי
חיטה ומים.
ליד הינשופית לנחן ראתה עטלף
קטנטן שפרפר בכנפיו באוויר
הלילי והסתתרה מאחורי גבה של
אמה.

- אל תפחדי, לנחן! - אמרה סופיה. - לא כל מה שנראה
יפה הוא אכן נחמד וטוב. לפעמים רוע נוראי מסתתר מאחורי
הפנים היפות, ולפעמים המצב הוא הפוך - כמו במקרה של
העטלפים. אתם, בני אדם, מפחדים מהם, אך הם חברים
נאמנים!
העטלף היה בהלם מדבריה של הינשופית: פעם ראשונה בחייו
הוא שמע מילים כה חמות עליו ועל משפחתו.

- כל אורח מבורך בביתנו, - הילדה התגברה על הפחד וחיכה במבוכה.
 לנחן ואמה סידרו את הכיבוד על השולחן. אביה בינתיים השקה באדיבות את כל העצים
 והפרחים שבגן. ברגע שכולם כבר היו לפני הלגימה הראשונה, סופיה פתאום שאלה:
 - כולם שטפו ידיים, רגליים?
 לנחן הרימה את ידיה נקיות, והוריה הלכו לשטוף ידיים בסבון ומים אחרי עבודות בגינה. גם
 העטלף יצא איתם.

כמה קשה היה לשטוף כנפיים עם סבון! לנחן עזרה לו בשמחה רבה, אפילו לימדה אותו לנפח
 בועות סבון.

- איזה בועות מדהימות יוצאות לך, עטלפי!
 - גם את מומחית בזה, לנחן! תודה לך!
 מרב שמחה העטלף אפילו התחיל לרקוד באוויר.

הערב היה מלא באושר ושמחה
 ובבועות סבון בכל צבעי הקשת.
 הכי הרבה דיבר העטלף, הריי אף פעם
 איש לא התעניין כל כך בדבריו!

- אנחנו לא עושים רע לאף אחד,
 בחושך "רואים" עם האוזניים, - סיפר
 בהתרגשות העטלף. - אני מאוד אוהב
 את הוריי, וכל משפחתינו אוהבת
 עצים ופרחים, שמים ולילה.

GR

כולם כל כך נהנו יחד, שהחליטו לבלות יותר
בגינה עם כוס תה נענע וכיבוד, ואפילו לכתוב
ספר על השפה המשותפת של ציפורים וחיות,
עצים ופרחים וגם של בני האדם. אבל רק אלו
שמהילדות אוהבים ושומרים על הטבע.

יותר סיפורים על הטבע ומרבורג באתר האינטרנט:
[/http://www.marburg-fairytales.com](http://www.marburg-fairytales.com)

רכזת הפרויקט: אנה שיידמן
מחברת האגדות: מירוסלאבה מקרביץ'
ציורים: אולנה ריאזנצבה

תודות על עזרה בתרגומים:
נסטיה פטרוקביטקה
אנה דוס-רייז
מקסים ריאזנצב
מריה קונדרצ'וק
ביאנקה שפינדלר
איה קוסטנקו

Anna Scheidemann 2020©
Myroslava Makarevych 2020©
Olena Ryazantseva 2020©